

Full taushet. Hva skjer med Tullinløkka – dette beskjedne, men attraktive byrommet i hovedstadens hjerte? For tiden innhylles beslutningstagernes spill i illevarslende taushet.

Spillet om Tullinløkka fortsetter

debatt

Av Odd Gunnar Skagestad,
mag.art.,
spesial-
rådgiver, Oslo

Full taushet. Hva skjer med Tullinløkka - dette beskjedne, men attraktive byrommet i hovedstadens hjerte? For tiden innhyles beslutningstagernes spill i illevarslende taushet.

Spillet om Tullinløkka fortsetter

Av Odd Gunnar Skagestad, mag.art., spesialrådgiver, Oslo

Taushet. Det er illevarslende fordi uansett hvilket tema som står på makt-havernes dagsorden, vil åpen, offentlig debatt være den beste garanti for at de løsningene som velges, de beslutningene som tas og de tiltakene som iverksettes, faktisk er i pakt med allmennhetens ønsker og behov. Det er når debatten forstummer at skadelige og uopp-rettelige grep blir tatt.

«Solid bakgrunn for egne meninger» kommer godt med om man vil delta i den norske kulturdebatten. Bakgrunns-kunnskap er å finne i Oslo by-leksikon, som opplyser at «Det har vært fremlagt en rekke planer for bruken av Tullinløkka, som nå i en årrekke har vært benyttet som offentlig parkeringsplass. Flere av forslagene har ført til adskillig debatt».

Aktivistisk og harselerende

En mer aktivistisk - dog noe harselerende - tone ble slått an i referanseverket «Norge på terskelen» (2000):

«Grei parkeringsplass midt i Oslo, men slik kan det jo ikke fortsette! Gjennom hele det 20. århundre har det klødd i fingrene på utbyggingsivrige liebhavere, som har lansert stadig nye pompøse monumentalprosjekter. (...) Har du en god idé, så kom deg ut av treverket og inn på banen! Og la oss ikke avspore av muligheten til å bebyrde byens sentrum med enda en grønn lunge. . .»

Ulike forslag om utbygging av Tullinløkka har vært debattert med vekslende intensitet siden 1837. Det har ikke manglet på friske ideer. I artikkelen «Tullinløkken - kulturpolitikens mare» 13. august 2001 kunne således Aftenposten presentere en liste med i alt 21 «Forslag til hva Tullinløkken kan brukes til».

Det har heller ikke skortet på ideer av mindre lødig gehalt. Blant de mer ubegavede var fortellingen om frosken:

Hele løkka ble i mai 2005 fylt med en oppblåsbar grønn struktur, som ble påstått å ligne en frosk, og som sommeren igjennom ble åsted for utstillingen «Kys Frosken. Forvandlingens kunst», skriver Odd Gunnar Skagestad.

FOTO: TONE GEORGEN

Hele løkka ble i mai 2005 fylt med en oppblåsbar grønn struktur, som ble påstått å ligne en frosk, og som sommeren igjennom ble åsted for utstillingen «Kys Frosken. Forvandlingens kunst».

Oppblåsbart fjolleri

Provoserende? Nei, dette var ikke engang humbug – bare fjolleri. Til tross for initiativtagernes forfengelige håp om det motsatte, var froskestuntet knapt egnet til å vekke forargede reaksjoner fra et antatt snerpet småborgerskap eller revitalisere en slapp kulturdebatt.

Symbolikken burde likevel gi stoff til ettertanke. Her ble vi oppfordret til å foreta en magisk handling:

Et kys – og som ved et trylleslag skulle en eventyrprins, eller i dette tilfellet en ny og vakrere virkelighet åpenbare seg. Men i virkeligheten var løpet lagt:

Her skulle Nasjonalmuseet

«Nå skal plassen til pers, voldtas og vansires for å tilfredsstillere kultokratiets forfengeligheit»

for kunst – dette sammenfusede monstret som ble etablert for å rasere Nasjonalgalleriet – få breie seg med sine utbyggingsplaner. Og her var det svart magi som gjaldt:

Et prima beliggende, om enn litt slitent, byrom med potensial til å kunne opparbeides til en frodig park – ja, en urban oase, skal fylles igjen med betong i skjærende kontrast til de flankerende klassiske bygningsmassene, omskapes til arena for klåfingrede maktmenneskers dekonstruktivistiske kulturforståelse.

Pjatt gjelder

På denne arenaen er det omkontekstualisert pjatt som gjelder. Som en av prosjektets strateger – daværende statssekretær Yngve Slettholm i Kulturdepartementet – uttrykte det i Aftenposten 3. mars 2005:

«Utstillinger av visuell kunst er kommunikasjon. Det ligger i kunstutstillingens dynamikk at

skifte av sammenhenger og kontekst kan fremheve ulike sider ved enkeltkunstens budskap og forståelse».

Noe har riktignok skjedd siden den gang. Med regjeringsskiftet høsten 2005 ble samfunnets kommandohøyder inntatt av folk som ikke var bundet av forgjengernes kulturpolitiske disposisjoner.

Sune Nordgren – mannen som ga Nasjonalmuseets lumske anslag mot Tullinløkka et ansikt – forlot arenaen etter å ha fått nok pepper. Men Nordgren hadde bare gjort jobben sin, i tråd med det politisk sanksjonerte mandat som han hadde fått fra sitt styre.

Noen kursendring hos de virkelige ansvarlige er knapt å spore. Gjøkungen Nasjonalmuseet er kommet for å bli, og Tullinløkka står for tur til å bli spist.

«La plassen leve!»

Under overskriften «La plassen leve!» i Aften 14. februar i år kunne journalist Bjørn Brøymer fortelle at «Tullinløkka er reddet. Tullinløkka vil ikke bli bygget ned». Trolig for godt til å være sant:

Fire dager senere kommenterte Aftenposten på lederplass utnevnelsen av ny sjef for Nasjonalmuseet, og fastslo at «å få på plass Nasjonalmuseets krevende byggeprosjekt i Tullinløkka-området er den største og mest presserende oppgaven for Allis Helleland. (...) I prinsippet er løpet lagt, med en arkitektkonkurranse som Kulturdepartementet stadig forsikrer er rett rundt hjørnet. Men stadig kastes det frem nye ideer og forslag som nok beriker debatten, men som ikke akkurat skaper fortgang i prosessen».

For 100 år siden ble løkka på vinterstid brukt som skøytebane for byens befolkning. Om sommeren var her lekeplass for barn. Nå skal plassen til pers, voldtas og vansires for å tilfredsstillere kultokratiets forfengeligheit.

Eller har vi fortsatt tid til å ta i bruk Fjellvettregul nr. 8 – «Vend i tide, det er ingen skam å snu»?

Full taushet. Hva skjer med Tullinløkka – dette beskjedne, men attraktive byrom hjerte? For tiden innhylles beslutningstagernes spill i illevarslende taushet.

Spillet om Tullinløkka for

Av Odd Gunnar Skagestad, mag.art., spesialrådgiver, Oslo

Taushet. Det er illevarslende fordi uansett hvilket tema som står på makt-havernes dagsorden, vil åpen, offentlig debatt være den beste garanti for at de løsningene som velges, de beslutningene som tas og de tiltakene som iverksettes, faktisk er i pakt med allmennhetens ønsker og behov. Det er når debatten forstummer at skadelige og uopp-rettelige grep blir tatt.

«Solid bakgrunn for egne meninger» kommer godt med om man vil delta i den norske kulturdebatten. Bakgrunns-kunnskap er å finne i Oslo byleksikon, som opplyser at «Det har vært fremlagt en rekke planer for bruken av Tullinløkka, som nå i en årrekke har vært benyttet som offentlig parkeringsplass. Flere av forslagene har ført til adskillig debatt».

Aktivistisk og harselerende

En mer aktivistisk – dog noe harselerende – tone ble slått an i referanseverket «Norge på terskelen» (2000):

«Grei parkeringsplass midt i Oslo, men slik kan det jo ikke fortsette! Gjennom hele det 20. århundre har det klødd i fingrene på utbyggingsivrige Liebhabere, som har lansert stadig nye pompøse monumentalprosjekter. (...) Har du en god idé, så kom deg ut av treverket og inn på banen! Og la oss ikke avspore av muligheten til å bebyrde byens sentrum med enda en grønn lunge. . .»

Ulike forslag om utbygging av Tullinløkka har vært debattert med vekslende intensitet siden 1837. Det har ikke manglet på friske ideer. I artikkelen «Tullinløkka – kulturpolitikens mare» 13. august 2001 kunne således Aftenposten presentere en liste med i alt 21 «Forslag til hva Tullinløkka kan brukes til».

Det har heller ikke skortet på ideer av mindre lødig gehalt. Blant de mer ubegavede var fortellingen om frosken:

Hele løkka ble i mai 2005 fylt med en oppblåsbar grønn struktur, som ble påstått å ligne en frosk, og som sommeren igjennom ble åsted for utstillingen «Kysst Frosken. Forvandlingens kunst», skriver Odd Gunnar Skagestad.

FOTO: TONE GEORGESEN

Hele løkka ble i mai 2005 fylt med en oppblåsbar grønn struktur, som ble påstått å ligne en frosk, og som sommeren igjennom ble åsted for utstillingen «Kysst Frosken. Forvandlingens kunst».

Oppblåsbart fjolleri

Provoserende? Nei, dette var ikke engang humbug – bare fjolleri. Til tross for initiativtagernes forfengelige håp om det motsatte, var froskestuntet knapt egnet til å vekke forargede reaksjoner fra et antatt snerpet småborgerskap eller revitalisere en slapp kulturdebatt.

Symbolikken burde likevel gi stoff til ettertanke. Her ble vi oppfordret til å foreta en magisk handling:

Et kysst – og som ved et trylleslag skulle en eventyrprins, eller i dette tilfellet en ny og vakrere virkelighet åpenbare seg. Men i virkeligheten var løpet lagt:

Her skulle Nasjonalmuseet

«Nå skal plassen til pers, voldtas og vansires for å tilfredsstille kultokratiets forfengelighet»

for kunst – dette sammenfusjonerte monsteret som ble etablert for å rasere Nasjonalgalleriet – få breie seg med sine utbyggingsplaner. Og her var det svart magi som gjaldt:

Et prima beliggende, om enn litt slitent, byrom med potensial til å kunne opparbeides til en frodig park – ja, en urban oase, skal fylles igjen med betong i skjærende kontrast til de flankerende klassiske bygningsmassene, omskapes til arena for klåfingrede maktmenneskers dekonstruktivistiske kulturforståelse.

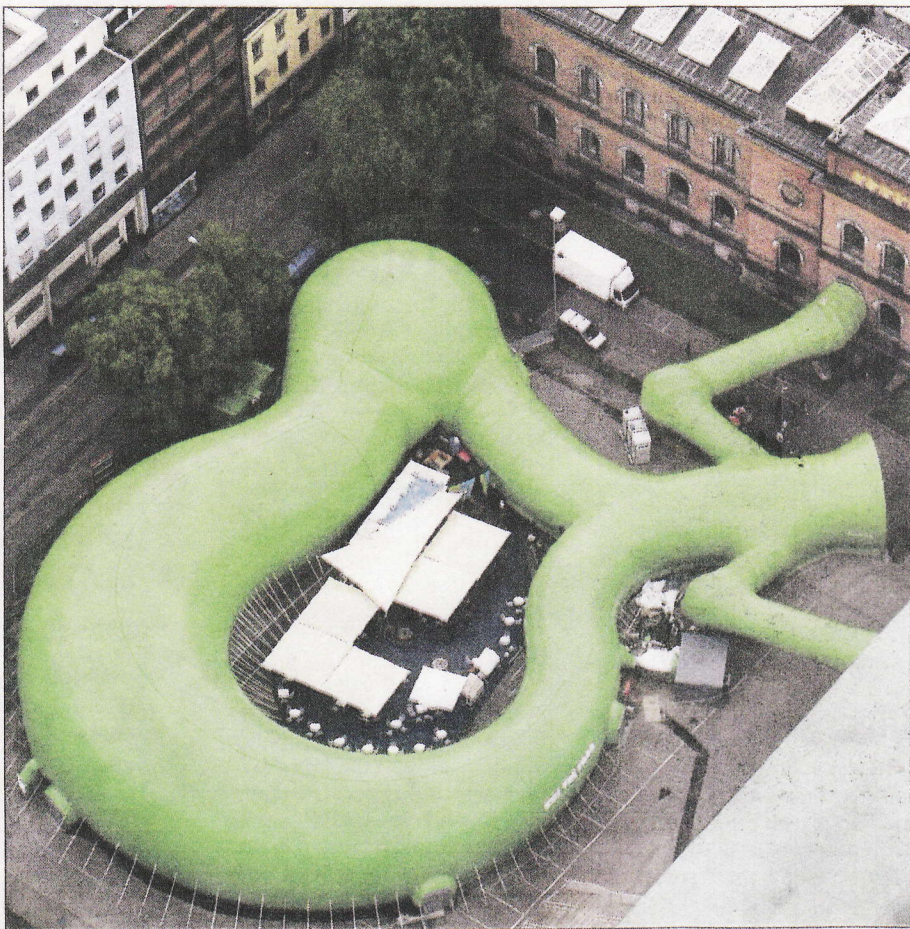
Pjatt gjelder

På denne arenaen er det om-kontekstualisert pjatt som gjelder. Som en av prosjektets strateger – daværende statssekretær Yngve Slettholm i Kulturdepartementet – uttrykte det i Aftenposten 3. mars 2005:

«Utstillinger av visuell kunst er kommunikasjon. Det ligger i kunstutstillingens dynamikk at

skjer med Tullinløkka – dette beskjedne, men attraktive byrommet i hovedstadens les beslutningstagernes spill i illevarslende taushet.

om Tullinløkka fortsetter

Hele løkka ble i mai 2005 fylt med en oppblåsbar grønn struktur, som ble påstått å ligne en frosk, og som sommeren igjennom ble åsted for utstillingen «Kys Frosken. Forvandlingens kunst», skriver Odd Gunnar Skagestad.

FOTO: TONE GEORGEN

skifte av sammenhenger og kontekst kan fremheve ulike sider ved enkeltkunstens budskap og forståelse».

Noe har riktignok skjedd siden den gang. Med regjeringsskiftet høsten 2005 ble samfunnets kommandohøyder inntatt av folk som ikke var bundet av forgjengernes kulturpolitiske disposisjoner.

Sune Nordgren – mannen som ga Nasjonalmuseets lumsk anslag mot Tullinløkka et ansikt – forlot arenaen etter å ha fått nok pepper. Men Nordgren hadde bare gjort jobben sin, i tråd med det politisk sanksjonerte mandat som han hadde fått fra sitt styre.

Noen kursendring hos de virkelige ansvarlige er knapt å spore. Gjøkungen Nasjonalmuseet er kommet for å bli, og Tullinløkka står for tur til å bli spist.

«La plassen leve!»

Under overskriften «La plassen leve!» i Aften 14. februar i år kunne journalist Bjørn Brøymer fortelle at «Tullinløkka er reddet. Tullinløkka vil ikke bli bygget ned». Trolig for godt til å være sant:

Fire dager senere kommenterte Aftenposten på lederplass utnevnelsen av ny sjef for Nasjonalmuseet, og fastslo at «å få på plass Nasjonalmuseets krevende byggeprosjekt i Tullinløkka-området er den største og mest presserende oppgaven for Allis Helleland. (...) I prinsippet er løpet lagt, med en arkitektkonkurranse som Kulturdepartementet stadig forsikrer er rett rundt hjørnet. Men stadig kastes det frem nye ideer og forslag som nok beriker debatten, men som ikke akkurat skaper fortgang i prosessen».

For 100 år siden ble løkka på vinterstid brukt som skøytebane for byens befolkning. Om sommeren var her lekeplass for barn. Nå skal plassen til pers, voldtas og vansires for å tilfredsstillende kultokratiets forfen-gelighet.

Eller har vi fortsatt tid til å ta i bruk Fjellvettregel nr. 8 – «Vend i tide, det er ingen skam å snu»?

«Nå skal plassen til pers, voldtas og vansires for å tilfredsstillende kultokratiets forfen-gelighet»

for kunst – dette sammenfusjonerte monsteret som ble etablert for å rasere Nasjonalgalleriet – få breie seg med sine utbyggingsplaner. Og her var det svart magi som gjaldt:

Et prima beliggende, om enn litt slitent, byrom med potensial til å kunne opparbeides til en frodig park – ja, en urban oase, skal fylles igjen med betong i skjærende kontrast til de flankerende klassiske bygningsmassene, omskapes til arena for klåfingrede maktmenneskers dekonstruktivistiske kulturforståelse.

Pjatt gjelder

På denne arenaen er det om-kontekstualisert pjatt som gjelder. Som en av prosjektets strateger – daværende statssekretær Yngve Slettholm i Kulturdepartementet – uttrykte det i Aftenposten 3. mars 2005:

«Utstillinger av visuell kunst er kommunikasjon. Det ligger i kunstutstillingens dynamikk at

Hele løkka ble i mai 2005 fylt med en oppblåsbar grønn struktur, som ble påstått å ligne en frosk, og som sommeren igjennom ble åsted for utstillingen «Kys Frosken. Forvandlingens kunst».

Oppblåsbart fjolleri

Provoserende? Nei, dette var ikke engang humbug – bare fjolleri. Til tross for initiativtagernes forfengelige håp om det motsatte, var froskestuntet knapt egnet til å vekke forargede reaksjoner fra et antatt snerpet småborgerskap eller revitalisere en slapp kulturdebatt.

Symbolikken burde likevel gi stoff til ettertanke. Her ble vi oppfordret til å foreta en magisk handling:

Et kyss – og som ved et trylleslag skulle en eventyrprins, eller i dette tilfellet en ny og vakrere virkelighet åpenbare seg. Men i virkeligheten var løpet lagt:

Her skulle Nasjonalmuseet

Adressen til denne artikkelen er: <http://www.aftenposten.no/meninger/debatt/article1804303.ece>

Spillet om Tullinløkka fortsetter

Hva skjer med Tullinløkka - dette beskjedne, men attraktive byrommet i hovedstadens hjerte? For tiden innhyles beslutningstagernes spill i illevarslende taushet.

Av Odd Gunnar Skagestad, mag.art., spesialrådgiver, Oslo Først publisert: 26.05.07 | Oppdatert: 25.05.07 kl. 08:13

Taushet. Det er illevarslende fordi uansett hvilket tema som står på makthavernes dagsorden, vil åpen, offentlig debatt være den beste garanti for at de løsningene som velges, de beslutningene som tas og de tiltakene som iverksettes, faktisk er i pakt med allmennhetens ønsker og behov. Det er når debatten forstummer at skadelige og uopprettelige grep blir tatt.

"Solid bakgrunn for egne meninger" kommer godt med om man vil delta i den norske kulturdebatten. Bakgrunnskunnskap er å finne i Oslo byleksikon, som opplyser at "Det har vært fremlagt en rekke planer for bruken av Tullinløkka, som nå i en årrekke har vært benyttet som offentlig parkeringsplass. Flere av forslagene har ført til adskillig debatt".

Aktivistisk og harselerende

En mer aktivistisk - dog noe harselerende - tone ble slått an i referanseverket "Norge på terskelen" (2000):

"Grei parkeringsplass midt i Oslo, men slik kan det jo ikke fortsette! Gjennom hele det 20. århundre har det klødd i fingrene på utbyggingsivrige liebhavere, som har lansert stadig nye pompøse monumentalprosjekter. (. . .) Har du en god idé, så kom deg ut av treverket og inn på banen! Og la oss ikke avspore av muligheten til å bebyrde byens sentrum med enda en grønn lunge. . ."

Ulike forslag om utbygging av Tullinløkka har vært debattert med vekslende intensitet siden 1837. Det har ikke manglet på friske ideer. I artikkelen "Tullinløkka - kulturpolitikkenes mare" 13. august 2001 kunne således Aftenposten presentere en liste med i alt 21 "Forslag til hva Tullinløkka kan brukes til".

Det har heller ikke skortet på ideer av mindre lødig gehalt. Blant de mer ubegavede var fortellingen om frosken:

Hele løkka ble i mai 2005 fylt med en oppblåsbar grønn struktur, som ble påstått å ligne en frosk, og som sommeren igjennom ble åsted for utstillingen "Kyss Frosken. Forvandlingens kunst".

Oppblåsbart fjolleri

Provoserende? Nei, dette var ikke engang humbug - bare fjolleri. Til tross for initiativtagernes forfengelige håp om det motsatte, var froskestuntet knapt egnet til å vekke forargede reaksjoner fra et antatt snerpet småborgerskap eller revitalisere en slapp kulturdebatt.

Symbolikken burde likevel gi stoff til ettertanke. Her ble vi oppfordret til å foreta en magisk handling:

Et kyss - og som ved et trylleslag skulle en eventyrprins, eller i dette tilfellet en ny og vakrere virkelighet åpenbare seg. Men i virkeligheten var løpet lagt:

Her skulle Nasjonalmuseet for kunst - dette sammenfusjonerte monsteret som ble etablert for å rasere Nasjonalgalleriet - få breie seg med sine utbyggingsplaner. Og her var det svart magi som gjaldt:

Et prima beliggende, om enn litt slitent, byrom med potensial til å kunne opparbeides til en frodig park - ja, en urban oase, skal fylles igjen med betong i skjærende kontrast til de flankerende klassiske bygningsmassene, omskapes til arena for klåfingrede maktmenneskers dekonstruktivistiske kulturforståelse.

Pjatt gjelder

På denne arenaen er det om-kontekstualisert pjatt som gjelder. Som en av prosjektets strateger - daværende statssekretær Yngve Slettholm i Kulturdepartementet - uttrykte det i Aftenposten 3. mars 2005:

"Utstillinger av visuell kunst er kommunikasjon. Det ligger i kunstutstillingens dynamikk at skifte av sammenhenger og kontekst kan fremheve ulike sider ved enkeltkunstens budskap og forståelse".

Noe har riktignok skjedd siden den gang. Med regjeringsskiftet høsten 2005 ble samfunnets kommandohøyder inntatt av folk som ikke var bundet av forgjengernes kulturpolitiske disposisjoner.

Sune Nordgren - mannen som ga Nasjonalmuseets lumske anslag mot Tullinløkka et ansikt - forlot arenaen etter å ha fått nok pepper. Men Nordgren hadde bare gjort jobben sin, i tråd med det politisk sanksjonerte mandat som han hadde fått fra sitt styre.

Noen kursendring hos de virkelig ansvarlige er knapt å spore. Gjøkungen Nasjonalmuseet er kommet for å bli, og Tullinløkka står for tur til å bli spist.

"La plassen leve!"

Under overskriften "La plassen leve!" i Aften 14. februar i år kunne journalist Bjørn Brøymer fortelle at "Tullinløkka er reddet. Tullinløkka vil ikke bli bygget ned". Trolig for godt til å være sant:

Fire dager senere kommenterte Aftenposten på lederplass utnevningen av ny sjef for Nasjonalmuseet, og fastslo at "å få på plass Nasjonalmuseets krevende byggeprosjekt i Tullinløkka-området er den største og mest presserende oppgaven for Allis Helleland. (. . .) I prinsippet er løpet lagt, med en arkitektkonkurranse som Kulturdepartementet stadig forsikrer er rett rundt hjørnet. Men stadig kastes det frem nye ideer og forslag som nok beriker debatten, men som ikke akkurat skaper fortgang i prosessen".

For 100 år siden ble løkka på vinterstid brukt som skøytebane for byens befolkning. Om sommeren var her lekeplass for barn. Nå skal plassen til pers, voldtas og vansires for å tilfredsstille kultokratiets forfengelighet.

Eller har vi fortsatt tid til å ta i bruk Fjellvettregel nr. 8 - "Vend i tide, det er ingen skam å snu"?

Skriv ut Tips en venn

Søk etter artikler, eller søk på nettet med

Aftenposten Sesam